

Gevonden voorwerpen

Door Garnt Meulendijks

Mai reed op haar scooter door de drukke straten van Hong Kong. Het was een mooie dag, maar door de smog was daar weinig van te merken. Ze droeg een helm en een mondkap zoals velen van de inwoners van de drukke metropool. Om haar heen ronkten de motoren van auto's, bussen en honderden brommers en scooters die zich een weg trachtten te banen naar hun plaatsen van bestemming.

Mai's bestemming was de Internationale School van Hong Kong. De school was gelegen in één van de meer welgestelde wijken van de stad, dicht bij het zakelijke centrum. Als zodanig was het een behoorlijke opgave om er te komen door de ochtendspits die, met veel getoeter en geschreeuw, liet merken dat haar haast niet op prijs werd gesteld.

Want haast had ze. Ze was laat. Het was haar eerste dag als invalleerkracht op de prestigieuze school en te laat komen zou waarschijnlijk gelijk staan aan ontslag op staande voet. Iets wat ze zich, na alle moeite die ze gedaan had om aangenomen te worden, niet kon veroorloven. Af en toe keek ze schichtig op haar horloge, als ze even geen scherpe bocht hoefde te nemen of met hoge snelheid een taxi of andere scooter moest ontwijken. De tijd tikte gestaag door. Ze had nog tien minuten...

De school was gelegen in een relatief rustig deel van de wijk, nabij een groot park waar gemotoriseerd verkeer niet was toegestaan. Het gebouw was hypermodern en pas enkele jaren geleden opgeleverd. De geur van verse verf hing nog her en der in hoeken van het gebouw die niet vaak werden betreden. Vrijwel de gehele gevel bestond uit glas. Althans, zo leek het. In werkelijkheid werd het binnenwerk van de school omgeven door een galerij die zich over meerdere verdiepingen om de lokalen heen wikkelde en die aan de buitenkant was omgeven door glas, waardoor het hele gebouw van buitenaf op een groot aquarium leek, waardoor je vrijwel constant mensen heen en weer kon zien lopen. Het schoolplein was ontworpen om aan te sluiten op het park en zag er zodoende uit als een glooiende grashelling met her en der bloesembomen en keurig geknipte heggen en struiken waartussen op strategische plaatsen banken stonden. Perfect geharkte kiezelpaden liepen tussen de verschillende vleugels van de school over het plein.

Mai had weinig oog voor dit alles. Bij aankomst kwakte ze haar scooter in de gigantische stalling nabij het hoofdgebouw, die al vol stond met honderden scooters die duidelijk duurder waren dan het model waar zij op reed. Ze trok een sprintje over het plein, daarbij een tuinman onderbrekend die net bezig was om het pad waarover ze aan kwam lopen netjes van onkruid te ontdoen. Hij riep haar iets na, maar ze hoorde het niet eens. Vlak voor ze bij de glazen schuifdeuren aankwam hield ze haar pas in, trok ze haar rok en blouse in een plooi, wist nog net op tijd haar helm -die ze nog op had gehad- af te nemen, alvorens ze de hal van de school binnen stapte.

De hal was leeg. Door de glazen wand en het glazen dak kwam zonlicht naar binnen. De blinkende witte tegelvloer versterkte het licht nog eens, waardoor het geheel steriel aardeed. Midden in de hal stond een receptiedesk in de vorm van een halve maan. Direct erachter zag Mai verschillende kantoren, gevuld met mensen die druk bezig leken te zijn. Gangen strekten zich uit naar beide kanten van het gebouw. Er leek niemand achter het bureau te zitten, maar toen Mai dichterbij kwam klonk er een stem van ergens achter de desk. "Zo, net op tijd? Mooie manier om je eerste dag te beginnen." Mai liep op de desk af. Achter de desk bleek een spichtig, klein vrouwtje te zitten met vlassig zwart haar dat op haar hoofd vastgelijmd leek te zitten en dat blonk in het zonlicht. Ze was in een keurig grijs mantelpak gestoken dat meer geld had gekost dan Mai's scooter en waarschijnlijk haar hele garderobe. Zonder verder woorden vuil te maken overhandigde de vrouw Mai een envelop en wees richting één van de gangen. "Lokaal 102. Er wordt op je gewacht."

Lokaal 102 bleek één van de eerste lokalen in de gang te zijn. Voordat ze naar binnen stapte, controleerde ze nog één keer of ze er enigszins presentabel uit zag. Mai concludeerde dat het beter had gekund. Achter de deur klonken stemmen. Toen ze de klink van de deur naar beneden duwde, hoorde ze een razend gestommel van voeten en stoelen. Het gepraat verstomde en toen de deur eenmaal helemaal open was, zaten daar twintig leerlingen in keurige schooluniformen strak in de houding achter hun tafels. Mai liep meewarig naar het bureau dat voor het grote touchscreen stond, waar ze haar helm en haar schoudertas neerlegde voor ze zich tot de klas wendde. "Goedemorgen allemaal." Als één wezen kwam het antwoord; "Goedemorgen juffrouw." De leerlingen waren allen rond de twintig. Ze volgden Mai met hun ogen terwijl zij het scherm opstartte en de les klaar zette die ze geacht was te geven. Op het moment dat ze haar rug naar de klas draaide, hoorde ze wat geroezemoes, maar toen ze keek zat iedereen weer strak in de houding. "Goed. Nou. We gaan vandaag kijken naar de geschiedenis van China. Ik begreep dat jullie waren gebleven bij de Chin dynastie?"

Toen de zoemer ging - het mocht de naam bel niet hebben - stond iedereen rustig op, pakte zijn boeltje bij elkaar en verliet het lokaal. Mai draaide nog drie lessen voor de lunchpauze. De leerlingen gedroegen zich allemaal even beleefd, iets dat Mai wel kon waarderen. Toen de pauze eenmaal was aangebroken ging ze op zoek naar de lerarenkamer, die uiteindelijk in het midden van de school bleek te liggen. Hij grensde aan een grote binnentuin die voorbehouden leek aan de leraren. Mai stapte er naar binnen. Het was er doodstil. Niet dat er geen mensen waren, er zaten meerdere docenten te eten, te lezen, of een combinatie daarvan. Er werd alleen niet gesproken. Langs één wand stond een buffet met noedels, groenten, rijst en verschillende soepen en dranken. Er leek niemand te zijn die over het eten en drinken ging, dus schonk Mai zichzelf een kop thee en een kom noedelsoep in, om vervolgens de binnentuin in te lopen en een plek op te zoeken in de schaduw van een prachtige sierbloesem. Ze pakte haar tablet uit haar tas en besloot om de details van haar missie nog eens door te nemen, want hoe zeer les geven haar ook beviel, het was niet waarvoor ze hier was. De Ouden waren op zoek naar de laatste dochter van Oneindigheid. Volgens hun informatie zou zij hier ergens rond moeten lopen. Maar de school was groot en

ondanks het feit dat ze al een paar klassen had gezien, wist ze niet zeker hoe lang het zou gaan duren om haar te vinden. De enige informatie die ze had was een foto en een voornaam; Amanda.

“Ben jij wel in leven?” Mai keek op. Ze had een tijdje naar haar tablet zitten staren toen de stem van een jonge vrouw haar uit haar overpeinzingen wekte. Het bleek te gaan om een jonge, blanke vrouw van een jaar of vijftientig. Ze had ravenzwart haar en donkere ogen die duidelijk een gedeeltelijk Aziatische afkomst deden vermoeden. Gedeeltelijk, want verder zag ze er westers uit. “Eh, ja hoor.” De vrouw plofte naast Mai in het gras en reikte haar de hand. “Amanda.” “Mai.” Mai kon niet geloven hoe veel mazzel ze had. Snel tikte ze haar tablet uit en stopte hem weg in haar tas. “Die lui in de lerarenkamer zijn echt verschrikkelijk saai.” Amanda knikte naar de mensen die iets verderop hun lunch zaten te nuttigen. “Toen ik hoorde dat er een invaller kwam, hoopte ik dat het iemand zou zijn die wel kon communiceren.” Mai glimlachte. “En ik maar denken dat alle leraren die vaardigheid moesten beheersen.” Amanda nam een slok van wat rook als ginseng thee. “Nou, dat geldt dan volgens mij alleen maar in klaslokalen, want ik loop hier nu al een paar maanden rond en tegen mij wordt nog niet eens goedemorgen gezegd. Zelfs niet door dat lijk achter de receptiedesk.”

Amanda sprak vloeiend Chinees. Mai hoorde wel een ondertoon die suggereerde dat Amanda niet oorspronkelijk uit China kwam, of dat ze een tijd in het buitenland had gewoond. Naast het feit dat ze de gebruikelijke beleefdheden totaal achterwege liet. “Jij werkt hier al langer? Wat doe je precies?” “Ik ben onderwijsassistent. Ik help de natuur- en scheikunde leraren met hun lessen. Je weet wel, zorgen dat die oude bokken hun leerlingen niet opblazen.” Ze leegde haar glas thee en trok een broodtrommel in de vorm van Hello Kitty uit haar rugzak. Erin zaten een appel en een boterham met pindakaas en jam. “Dat is erg Amerikaans,” merkte Mai op. “Ja. Ik ben opgegroeid in Amerika. Mijn moeder is Chinees. We zijn tien jaar geleden hier naartoe gekomen, toen mijn vader overleed.” Amanda bracht dit redelijk laconiek. Mai maakte hieruit op dat Amanda haar vader niet had gemogen, of dat ze deed alsof het haar weinig deed. Wel was haar interesse gewekt. Kennelijk had Amanda haar vader wel gekend. “Dat spijt me. Je zult hem wel missen.” Amanda haalde haar schouders op. “Och, ik zag hem niet vaak. Hij werkte voor een grote multinational en was er vaker niet dan wel. En het is alweer zo lang geleden.” De zoemer ging. “Tijd om weer aan het werk te gaan.” Amanda stond op. Mai volgde haar voorbeeld. Ze liepen terug door de lerarenkamer de gang op die nu vol leerlingen en leerkrachten was, allen onderweg naar de volgende les. “Hé, misschien zie ik je later nog?” Mai knikte. “Vast wel. Zo groot is de school niet.” Amanda lachte. Toen verdween ze in de massa. De rest van de dag was Mai bezig. Haar rooster zat vol. De leraar geschiedenis voor wie ze inviel had een goede dag gekozen om ziek te worden. Uiteindelijk was het al bijna acht uur voordat ze het schoolgebouw verliet. De administratie had haar werkdag geregistreerd en de kans was groot dat ze morgen weer nodig was. Dit zou ze nog horen.

Haar telefoon ging. Nummer onbekend. Maar ze wist wie het zouden zijn. Ze nam op. Een vervormde stem aan de andere kant van de lijn sprak: “Heb je contact kunnen maken?” “Ja. Ik

heb haar gesproken.” Het was even stil aan de andere kant. “Is ze zich bewust van haar afkomst?” “Volgens mij niet.” Het was weer even stil. “Mooi, probeer haar apart te krijgen. Zo snel mogelijk. Doe wat je moet doen. Er zijn mensen ter plaatse. Wij regelen de rest.” Toen werd de verbinding verbroken.

“Hey Mai!” Amanda’s stem klonk achter haar. “Zo, ook een lange dag achter de rug?” Mai knikte. “Ja, die ouwe Hu is altijd ziek op donderdag. Dan heeft hij tien uren. Dat trekt hij niet. Persoonlijk denk ik dat hij die dag doorbrengt in bed of een massagesalon. Of allebei, ouwe snoeperd.” Ze lachte. “Maar goed, de dag zit erop en de avond is nog jong. Er draaien wat nieuwe films. Ik was van plan om eens te gaan kijken of er iets leuks tussen zit. Zin om mee te gaan?” Mai hoefde daar niet lang over na te denken. Dit was de perfecte manier om Amanda af te leveren aan de Ouden. “Ja, lijkt me leuk.”

De rit naar de bios verliep voorspoedig. Het verkeer was zoals altijd druk, maar zowel zij als Amanda waren wendbaar op hun scooters en zoefden door het zakencentrum in de richting van de dichtstbijzijnde bioscoop, die Amanda feilloos leek te kunnen vinden. Nadat ze hun scooters hadden weggezet, een film hadden uitgekozen en kaartjes hadden geregeld voor de late voorstelling, besloten ze iets te gaan eten in een nabijgelegen fastfood restaurant. Ook hierbinnen was het verschrikkelijk druk. Ze konden elkaar nauwelijks verstaan over het rumoer van kletsende studenten, schreeuwende kinderen en boze ouders heen. Maar het eten was prima en ook de film beviel goed. Uiteindelijk was het tegen twaalfen voor ze de bioscoop uit kwamen. Ze liepen in de richting van de bewaakte parkeergarage waar ze hun scooters hadden neergezet.

“Dat was een mooie film.” Mai meende wat ze zei. Het was alweer een tijd geleden dat ze voor het laatst in een bioscoop was geweest. Meestal gunde ze zichzelf de tijd niet. Dat, of haar werkgevers gunden haar de tijd niet. “Mee eens. Hoewel ik niet echt fan ben van het genre, vond ik deze erg goed.” Zo keuvelden ze nog wat terwijl ze de parkeergarage in liepen. Het was er donker en stil. “Nou, misschien tot morgen?” Mai haalde haar schouders op. “Geen idee. Ik heb nog niet gehoord of ik morgen nog nodig ben...” Amanda hief haar hand. “Sssh, stil eens.” Ze keek schichtig om zich heen. Ook Mai deed dit, maar ze zag niets. “Wat is er?” Ze vroeg het, maar ze wist al wel min of meer wat dit moest zijn. Nog voordat Amanda kon antwoorden stapten meerdere mannen uit de schaduwen, tussen auto’s en achter de betonnen steunpilaren vandaan. Ze zagen eruit als leden van een straatbende. Sommigen hadden wapens in hun handen. Mai zag enkele messen en een flits van een boksbeugel. “Kijk nou, twee meisjes helemaal alleen in onze parkeergarage. Hebben jullie wel parkeergeld betaald?” Opeens begon Mai te betwijfelen dat dit het extractie team was. Die namen meestal niet de moeite om undercover te gaan. Amanda leek niet onder de indruk. “Nee. En wat ging je eraan doen?” De man die had gesproken, een tengere jongen van een jaar of twintig met een leren jack over een fel paars shirt met de naam van een obscure rockband erop, liep dreigend op haar af. Hij had een mes in zijn handen. “Niet zo’n grote bek, popje, anders maak ik een paar groeven in dat blanke huidje van je. Dus kom op met je geld. En doe je scooter er maar bij als je toch bezig bent.” Amanda vertrok geen spier. Ze haalde haar portemonnee uit haar tas, samen met de sleutels van haar scooter en gooide ze op de grond voor de voeten

van de man. Die gromde en boog zich voorover om de spullen op te pakken. In een flits schoot Amanda naar voren. Ze plantte haar knie tegen de neus van de man, die met een hoorbaar gekraak brak. Terwijl hij onderuit ging kwamen zijn maten in actie. Ze schoten op Amanda af. Die maakte ondertussen gebruik van het lichaam dat nog onderweg naar de grond was. Ze rolde er overheen in een vliegende koprol waar een professioneel turnster jaloers op kon zijn, waardoor ze met de hakken van haar schoenen een tweede aanvaller uit kon schakelen. Toen de punten van haar hakken zijn halsslagaders doorsneden kwam hij erachter waarom die dingen "stiletto's" werden genoemd. Amanda gebruikte het gewicht van zijn vallende lichaam om weer terug te draaien. Middels een handstand kwam ze weer rechtop. De overige aanvallers keken naar hun gevallen kameraden en leken te twijfelen over hoe ze deze ontmoeting zouden afronden. Amanda was echter minder twijfelachtig en voor de rest weer in beweging kon komen had ze er nog twee uitgeschakeld met het mes van de eerste aanvaller dat ze onderweg had opgepikt en dat slagvaardig werd gebruikt om hun kelen door te snijden. De rest - er stonden er nog drie - besloot het hazenpad te kiezen, maar Amanda leek niet van zins hen toe te staan deze ontmoeting na te vertellen. Het mes vloog door de lucht en raakte er één in de rug, waar het diep naar binnen drong ter hoogte van de hartstreek. Het verwonderde Mai hoe ze precies tussen de ribben door had weten te gooien, want het mes verdween tot aan het handvat in zijn rug. Amanda schopte haar schoenen uit, trok een kort sprintje tot ze vlak bij de laatste twee was. Ze greep één van hen bij het hoofd, dat met een felle ruk in een andere positie werd gezet, waarna ze een sprong nam om de laatste te tackelen. Ze eindigde bovenop hem. De jongen, nog geen twintig, was doodsbang. Hij lag op zijn rug terwijl Amanda hem vanaf zijn borst aan zat te kijken. "Ge...genade," wist hij nog net uit te brengen. "Genade is voor watjes." Met een goed geplaatste slag brak ze zijn strottenhoofd. Rochelend spuugde hij nog wat bloed, alvorens er in te stikken.

Mai zag dit alles met gemengde gevoelens aan. Ze wist dat Amanda niet zomaar iemand was. Ze was een dochter van Oneindigheid. Maar er waren tot op heden geen aanwijzingen geweest dat hij haar had opgeleid. Amanda stond weer op en liep op Mai af. Ze fatsoeneerde haar kleding en haren, trok haar schoenen weer aan en raapte haar spullen op van de vloer. Ze keerde zich toen tot Mai. "Wat? Dacht je dan serieus dat paps me niets had geleerd?" Dit gaf wel gelijk antwoord op Mai's eerdere vraag. "Dus je wist wat ik kwam doen?" Nu begon ze toch wel voor haar leven te vrezen. Amanda had net zeven gewapende mannen van het leven beroofd en zij was niet bewapend en al evenmin getraind. Ze was een infiltrant, geen soldaat. En het extractie team was in geen velden of wegen te bekennen. "Natuurlijk. Ik ben niet achterlijk. China is het jachtterrein van de Ouden en ik weet van al hun mensen waar ze zijn. Je kan trouwens lang op je extractie team wachten, die probeerden me op school al te tackelen." Amanda stond nu op tien centimeter van Mai. "Geef je bazen maar een boodschap door. Zeg ze maar dat als ze me willen spreken, ze me de volgende keer gewoon een uitnodiging moeten sturen in plaats van een eskader gewapende soldaten. Misschien dat ze het dan wel overleven."

Zonder verder iets te zeggen stapte Amanda op haar scooter en reed weg, Mai in de de donkere parkeergarage achterlatend. Haar telefoon ging. Ze realiseerde zich nu pas dat hij al

een paar keer was overgegaan. Toen ze hem pakte zag ze op het scherm dat ze zeker twintig gemiste oproepen had. Allemaal van een onbekend nummer. Ze nam op. Een vervormde stem zei: "Mai? Mai, ben je daar?" Mai hing weer op. Ze had behoefte aan een borrel.